

PODÍVEJ, MADYNKO, SNĚŽÍ!

Dnes spí celý Letní vršek trochu déle než obvykle. Je totiž neděle a tmavé zimní ráno, tak komu by se nechtělo spát? Ale pak najednou se všichni po řadě probudí. Kočka Tulinka a pes Saso v kuchyni, Alva v pokojíku, maminka a tatínek v ložnici a Líza ve svém pokoji, což je samozřejmě i Madynčin pokoj, jenže Madynka ještě spí a nemá chuť se probudit.

Ovšem Líza ví, jak ji přivést k životu. Se škusnutím vytáhne roletu a vzápětí vykřikne:

„Podívej, Madynko, sněží!“

A Madynka vyletí z postele. Na prvním sněhu je vždycky něco úžasného a zvláštního.

„Mám ho radši než všechny starý sníh dohromady,“ říká Madynka. Líza není tak nespravedlivá.

„Já mám ráda všechny sníh na celém světě,“ prohlašuje.

„Co ti připadá tak bezvadného na sněhu celého světa? Já myslím, že nám stačí ten náš až až.“

Jistě, stačí. Teď padá na Letní vršek zvlášť hustě. Břízy kolem domu jsou bílé a úchvatné a Madynka a Líza šílí nadšením.

Celý den si sníh užívají. Válí se v něm, staví sněhuláka, vyrábějí sněhové domečky na svíčky a pak se znovu válejí v závějích. Saso také. Štěká a má radost. Z kuchyňského okna se na ně dívá Tulinka a má dojem, že se Saso zbláznil. Tulinka nemá pro sníh pochopení.

Tatínek ale ano. Hned, jak přijde, běží k dětem a hraje si s nimi.

„A teď vám ukážu, jak tomu sněhulákovi urazím nos koulí,“ říká.

A také to udělá.

„A teď ti ukážu, jak urazím nos tobě,“ ohlásí Madyňka.

Propukne koulování. Tatínek bojuje tak divoce, že se nakonec svalí do závěje. Rozesměje se a koulovat se už nechce. Z kuchyňského okna se na ně dívá maminka a má dojem, že se tatínek zbláznil. Má pro sníh ještě menší pochopení než Tulinka.

Druhého dne dostane Madyňka horečku a musí zůstat v posteli, to je ale smůla! Protože dnes měla jít s Alvou a s Lízou kupovat vánoční dárky a pak péct s maminkou perníčky.

„Ale všichni tady horečku nemají,“ říká Líza. „A to je jen dobře, že budu s Alvou sama, a budeme kupovat dárky pod stromeček.“

Madyňka se rozhněvá.

„Dítě zlobivé,“ řekne.

To se ovšem Líze zdá nespravedlivé.

„Ty jsi ale popleta, vždyť já budu kupovat dárek tobě! Ale teď ti just nic nekoupím, když jsi taková, ty trdlo!“

Alva Madyňku utěšuje.

„Ty a já spolu půjdeme kupovat dárky jindy. Jen my dvě!“
I maminka přijde a chlácholí ji.

„Perníčky s námi odpoledne péct můžeš. Ale jít do města a prochladnout, to nejde, to snad chápeš.“

„To ne, protože bys musela mít o sebe starost,“ řekne Líza a chce Madynku hezky obejmout. Ale Madynka nechce, aby ji někdo objímal. Už vůbec ne někdo, kdo nemá horečku a chystá se s Alvou do města kupovat dárky!

Ve městě je dnes nádherně a všechny výkladní skříně tak září! Alva a Líza chodí kolem nich a všechno si prohlížíjí. „S tebou

chodím do města ráda, Alvo,“ prohlásí v jednu chvíli Líza. „Ty nikdy neříkáš, že musíme už jít a že pospícháme.“

„Jenže teď si opravdu musíme pospíšet,“ řekne Alva. „Do hračkářství!“

Na to Líza slyší. Právě tam má v úmyslu koupit dárek pro Madyнку.

A chvíli to trvá. Líza by chtěla koupit skoro všechno, co mají vystavené na policích. I když ne zrovna Madynce.

„Já bych hrozně chtěla tamhleto!“ ukáže Líza na panáčka v námořnických šatičkách, protože je tak roztomilý, že se člověk celý rozraduje, tvrdí Líza.

„Ale ty máš teď koupit něco Madynce, aby se o Štědrém večeru trochu rozradovala,“ říká Alva. A Líza koupí Madynce papírovou skládačku. Na víku krabice je kotě, které rozlilo mléko, a Líze připadá strašně roztomilé. Skládačka se Madynce bude hodit, zvláště jestli hodlá mít horečku dlouho.

Alva zastrčí balíček do tašky.

„Madynka bude mít určitě radost!“

„Ano, a když ne, tak si ji vezmu já,“ řekne Líza.

Alva se rozesměje.

„Kdepak! A teď na mě chvíli počkej venku. Protože já si tu chci taky koupit nějaké věci.“

„Jaké věci?“ chce vědět Líza.

„To je tajemství,“ odpoví Alva. „Tak běž. Ale dál nikam nechod, slibuješ?“

Líza jí to slíbí. Trpělivě stojí před obchodem a jen maličko se snaží nakukovat výkladní skříní dovnitř, jestli Alva čistě náhodou nestojí poblíž toho panáčka v námořnickém.

Dnes je ve městě spousta saní tažených koňmi. Sedláci z okolí naložili saně vánočními stromky, březovým dřívím, brambory a jablky, zkrátka vším, co lidé ve městě na Vánoce potřebují.

V tu chvíli vyjedou jedny saně od náměstí a Líza vyvalí oči. Páni, vzadu se saní drží Svenssonovic malý Gustav, stojí na sanicích a tajně se veze! Líza ho zná, nebydlí daleko od Letního vršku.

„Toho by ses neodvážila, co!“ křičí na Lízu, když jede kolem. Ale Líza mu odpovídá:

„To si piš, že jo!“

